

ἡ λύρα σου ἡ θεία, τοῦ Ἄδου ἐνίκησαν τοὺς νόμους, ἐπίορκον καμφθέντα, καὶ πλήρη ἀγνώστου συγκινήσεως ἀνέδειξαν τὸν Πλούτωνα. Τὴν Εὐρυδίκτην σοὶ παραχωρῶ, ἀλλὰ δὲν θέλεις τὴν ἰδὴ πρὶν ἢ τὰ ἔσχατα τοῦ Ἄδου ὄρια διέλθης ἐντελῶς, ὁδεύων πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν ζωὴν. Ὁ ἔρως καὶ ἡ πίστις σου, ἰδοὺ τὴν σύζυγόν σου ἀποδίδουσιν. Τοὺς κόπους σου θὰ χάσης τὴν προσταγὴν μου τὴν ρητὴν βιάζων, τὴν Εὐρυδίκτην θεωρῶν πρὶν ἢ ἐγκαταλείψης ἐντελῶς τοῦ Ἄδου τὰ βασίλεια. „Πρηνὴς εὐχαριστεῖ καὶ ὑπόσχεται ὁ θεὸς ἀοιδὸς Ὀρφεύς. „Ταχέως ἀπελθε λοιπὸν“ ἀναβοᾷ ὁ Πλούτων, „θνητὲ προπέτα, τολμηρέ. Τῆς ἀπειλῆς μου μέμνησο καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι παρήκοος, τὴν Εὐρυδίκτην θ' ἀπωλέσῃς παρ' εὐθύς“. Ἡγέρθη ὁ Ὀρφεύς κ' ἐγγὺς αὐτοῦ πνοὴν αἰσθάνεται θερμὴν θωπεύουσιν τὸ πρόσωπον. Ὀρφεὺ μου προσφιλέστατε, σ' ἀκολουθῶ ἡ Εὐρυδίκη σου! Εἰς τὴν ζωὴν θ' ἀνέλθωμεν λοιπὸν, τὸν ἥλιον θὰ ἴδω πάλιν, τὴν θάλασσαν τὴν γαλανὴν, τῆς φύσεως τὴν χλοερὰν στολὴν. Τὰ ἄσματα θ' ἀκούσω τῶν πτηνῶν, εὐδύμους θὰ εἰσπνεύσω αὔρας, εἰς τῶν βουνῶν θὰ πλανηθῶ τὰς κορυφάς, εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ παρὰ τοὺς ῥύακας θ' ἀναπαυθῶ μαζὺ σου; Ὀρφεὺ ἀγαπητέ, τί θὰ μοὶ ἦτο ἡ ζωὴ, τῆς φύσεως τὸ κάλλος καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐὰν πλησίον μου δὲν ἦσο, καὶ μετὰ σοῦ δὲν ἐβλέπον τὸ φῶς; Θὰ σ' ἐπανιδῶ εἰς τὴν γῆν, τὸν βίον θὰ διέλθωμεν ὁμοῦ, τὴν δις ζωὴν μου θὰ χαρῶ, τὸν προσφιλεῖ λατρεύουσα Ὀρφέα. Ματαίως τὸ νᾶμα ἐπιὸν τῆς Λήθης, τὸν ἥλιον, τὸν κόσμον τοὺς ἐμοὺς καὶ φίλους μου κληθεῖσα νὰ ἐπιλησθῶ. Ἄ! ἐνθυμοῦνται οἱ νεκροὶ· δὲν λησμονεῖ ὁ ἀγαπῶν καὶ ὅταν ἔτι θνήσκων, εἰς τάφον σκοτεινὸν ῥιφθῇ καὶ ἡ ψυχὴ του κορεσθῇ ὀλόκληρος ἀπὸ τῆς Λήθης πίνουσα τὴν ἐπιλήσιμονα πηγὴν. . . . Ὀρφεὺ, ἀγαπητέ μου σύζυγε, δὲν σ' ἐλησμόνησα νεκρά· σ' ἐπόθουν σὲ ἐζήτουν, σ' ἔκραζον, ἀλλ' εἶν' ὁ Χάρων ἀσπλαγχνος, κωφὸς εἶναι ὁ ἄδης, καὶ δις οὐδεὶς ποτε θανὼν διέβη τον Ἀχέροντα, τὴν λίμνην ἐπλευσε τὴν θλιβερὰν τὸν Χάρωνα ἀκολουθῶν. Ὁ ἔρως σου, ὁ εὐγενὴς καὶ σταθερός, καὶ τοὺς θεοὺς ἐνίκησε, τὸν Ἄδην ἐξεβίασε, τὸν θάνατον ὑπέταξε. . . Ὡ! τοῦ Ἑρωτος τοῦ ἀληθοῦς ὁπόση καὶ ὅποια εἶν' ἡ δύναμις; . . .

*

Ὁμοῦ βαδίζοντες οἱ σύζυγοι χωροῦσι πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ Ἄδου. Σκια ἀχώριστος, τοῦ Ὀρφέως σύντροφος ἀκολουθεῖ ἡ Εὐρυδίκη, ἡδέως ψιθυρίζουσα παρὰ τὸ οὖς, τὸν σύζυγον θωπεύουσα. Δεινὴν ὁ Κέρβερος ἀφίνει ὑλακὴν. Τὰς

τρεῖς ἐγείρει κεφαλὰς καὶ ἀκάθεκτος ὄρμα τὴν ἔξοδον κωλύων. Τὴν λύραν ἀνακρούει ὁ Ὀρφεύς καὶ τιθασσός, ὁ κύων ὁ τρικέφαλος, τὴν κέρκον χαμηλοῖ, τοὺς πόδας λείχων εὐπειθῶς τοῦ θεσπεσίου ἀοιδοῦ. „Ἄ! Εὐρυδίκη“ λέγει ὁ Ὀρφεύς, „εἶν' ἡ φωνὴ σου μουσικὴ μεθύουσα τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐμπνέουσα τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου. Κ' εἰς τί λοιπὸν μοὶ χρησιμεύει ἡ λύρα, ἀφοῦ πρὸ τῆς φωνῆς σου τὴν λύραν ἐλησμόνησα, τὰς ἀρμονίας τῆς ἔπαυσα πλέον νὰ ποθῶ, ἀφότου καὶ πάλιν εἰς τὰ ὄτα μου ἀντήχησεν ἡ προσφιλεῖς καὶ θεία τοῦ στόματός σου μουσικὴ. Ἀδύνατον νὰ ἀντιστῶ· οἱ ὀφθαλμοί μου σὲ ποθοῦν, φλέγομαι νὰ σὲ ἴδω, νὰ καταστείλω εἶμαι ἀνίσχυρος τοῦ πάθους καὶ τοῦ πόθου τὴν ἀκμήν, νὰ σὲ ἴδω, τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ κορέσω, νὰ σὲ ἴδω, ταλαίπωρος ἐγὼ μακράν σου τόσον χρόνον. . . Σαλεύει μου τὸν νοῦν ὁ ἔρως, μὲ πνίγουσιν οἱ πόθοι, μανία μὲ κατέσχε. Νὰ σὲ ἴδω ποθῶ ἀμέσως· ἀδύνατον νὰ ὑπομείνω πλέον, τοῦ πάθους μου τοῦ ἀδαμάστου ἀδύνατον νὰ καταστείλω τὴν ὁρμὴν. Νὰ σ' ἴδω θέλω αὐθωρεὶ εἰδ' ἄλλως θνήσκω Εὐρυδίκη μου, καὶ ἄνευ σοῦ εἰς τὰ βασίλεια κατέρχομαι τοῦ Πλούτωνος. Ματαίως τείνω τὰς χεῖρας νὰ συλλάβω προσπαθῶν τὴν θελκτικὴν σκιά σου. Ἰδοὺ αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας ἀπαυγαί, τὸ πρῶτον φῶς κρυφίως ὀλισθαίνον διὰ τῶν σχισμῶν τοῦ χάσματος τῆς γῆς δι' οὗ κατήλθον εἰς τὸν Ἄδην, τὴν Εὐρυδίκτην μου, ἐσὲ ζητῶν. Ὡ χαρά, τὸ φῶς ἐνδυναμοῦται, εἰς τὸ μεταίχμιον ἐφθάσαμεν τοῦ Ἄδου καὶ τῆς γῆς ὅπου τὸ σῶμα θ' ἀναλάβῃς, καὶ ἡ σκιά σου ἡ ἀπατηλὴ, τῆς Εὐρυδίκης μου τὸ ἵνδαλμα θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ Εὐρυδίκη μου ἡ λατρευτὴ. . . . Θεοὶ σκοτίζεται ὁ νοῦς μου, ὁ πόθος μ' ἐφόνευσε τῆς θεάς σου, νὰ σ' ἀτενίσω σπεύδω, καὶ ἰδοὺ. . .

*

Δεινῶς σαλεύεται τὸ ἔδαφος. „Παρήκουσας τοῦ Πλούτωνος τὴν ἐντολήν, τὴν Εὐρυδίκτην εἵμαρτο ν' ἀπωλέσῃς ἔσαι“ ἀκούεται φωνὴ βροντώσα ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Τὸ φάντασμα ἀπέπτη πενθίμους βάλλον οἰμωγὰς, καὶ ἔρημος τῆς Εὐρυδίκης του ἀπέμεινε ὁ ἀνυπόμονος Ὀρφεύς.

*

Σπαρακτικὴν ἐξέβαλε κραυγὴν. Ἀπέσπασε θρηγῶν τὴν κόμην του, καὶ κατὰ γῆς κτυπῶν τὴν λύραν του ὁ ἀοιδὸς συντρίβει τὰς χορδὰς τῆς.

(ἐξ Ἀθηνῶν.)

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ.

(συνέχεια).

— Ἀναμφιβόλως. . . Ἔως ἐδῶ ἐγὼ μόνος τὸν συνώδευσα· τώρα θὰ ἤμεθα δύο. Πλέον τῆς μιᾶς ὥρας διήρκεσεν ἡ πορεία μας. Χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, χωρὶς οὐδὲ μίαν κἄν φοράν ν' ἀνοιξῇ τὰ χεῖλη ἐπορεύετο ὁ συνοδός μου κατόπιν τοῦ φερέτρου. Ἀφ' οὗ χρόνου τὸν εἶχον ἰδεῖ τελευταίαν φοράν εἶχε καταντῆσει πολὺς πρεσβύτερος. Τὸ ἐρρυτιδωμένον καὶ χαλκόχρουν πρόσωπόν του ἔτι μᾶλλον ἐξῆρε τὴν λευκότητά τῆς κόμης του, ἐφ' ὅλου δὲ τοῦ σώματός του ἦσαν ἀποτετυπωμένα τὰ ἴχνη ἐπιμόχθου καὶ περιπετειῶδους βίου, ἀδιακόπου ἀγῶνος πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου· αἱ στερεώσεις καὶ ἡ πενία εἶχον ἐντελῶς τὸν ἐξαντλήσει.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τα πάντα, ἀφ' οὗ τὸ ὕγρον, πράγματι ὕγρον χῶμα τοῦ νεκροταφείου Σμολένσκη ἐκάλυψε τὸ λείψανον τοῦ Πουνίνου, ἔστρεφεν ὁ Βαβουρίνος τὸ κατεσκληνὸς καὶ οἶονε ἀπολελιθωμένον πρόσωπόν του μετὰ τῶν ξηρῶν καὶ κοίλων ὀφθαλμῶν πρὸς ἐμέ, μοὶ ἠγχαρίστηκε κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ ψυχρὸν τρόπον καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἐσταμάτησα.

— Ποῦ ὦρα καλῇ, κύριε Παντολέον; Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ; Δὲν ἤξευρον ὅτι μένετε ἐν Πετρούπολει. Ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον περὶ τῶν παρελθόντων, περὶ τοῦ μακαρίτου φίλου μας Πουνίνου. Ὁ Βαβουρίνης δὲν μοὶ ἀπεκρίθη ἀμέσως.

— Από τριῶν ἤδη ἐτῶν εὐρίσκουμαι ἐν Πητροπούλει, ἀπεκρίθη ἐπὶ τέλους. Κατοικῶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἄν λοιπὸν πραγματικῶς θέλετε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε, ἐλᾶτε τότε ὁπόταν θέλετε.

Καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὴν διεύθυνσίν του.

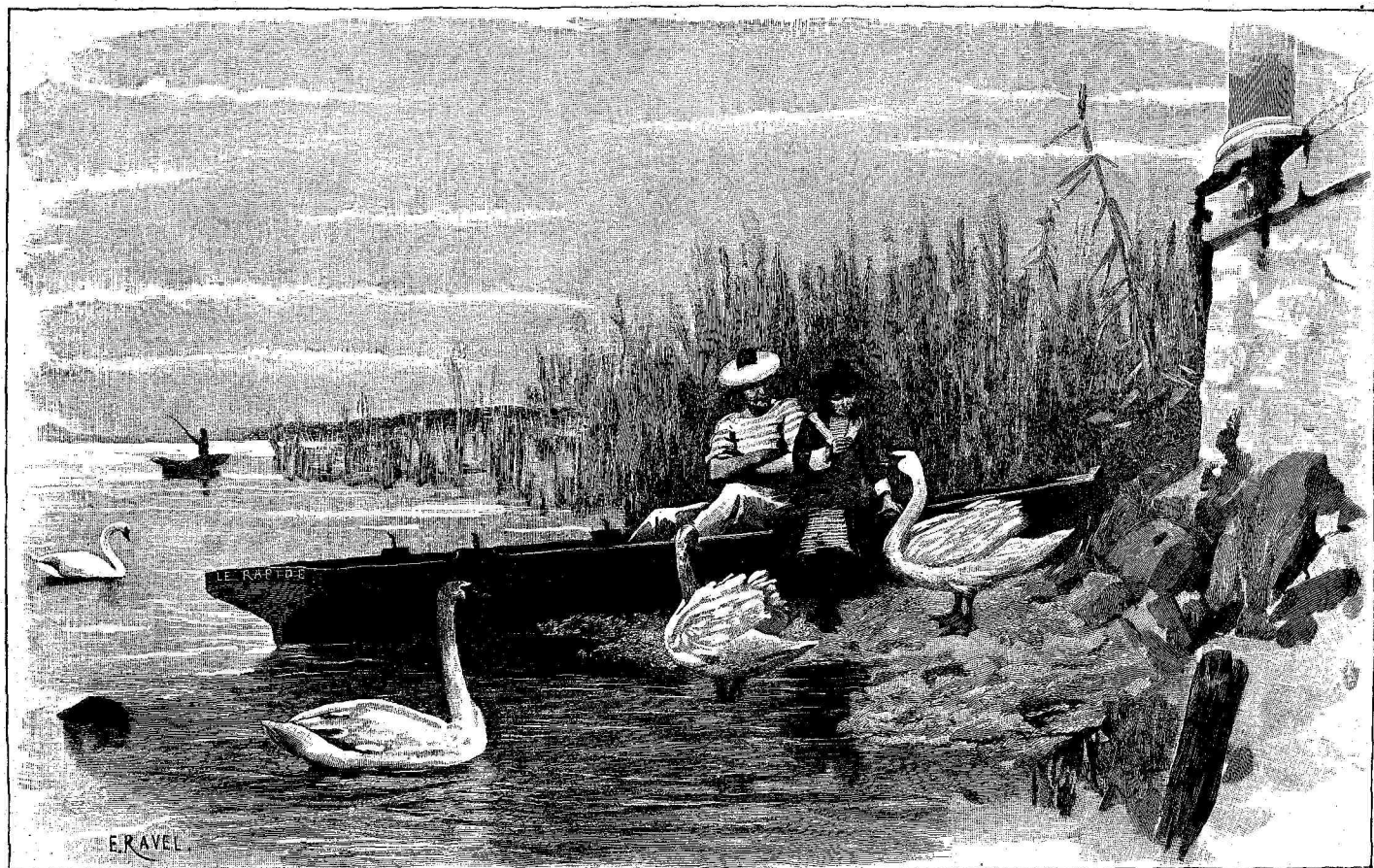
— Ἐλᾶτε τὸ ἑσπέρας. Τότε εἴμεθα εἰς τὸ σπῆτι . . . καὶ οἱ δύο.

— Καὶ οἱ δύο;

— Εἶμαι νυμφευμένος. Σήμερον ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε καλὰ, καὶ τοῦτο τὴν ἠνάγκασε νὰ μὴ συνοδεύσῃ τὸ λεῖψανον. Ἄλλως τε εἰς μόνον ἄνθρωπος ἀρκεῖ νὰ ἐκπλη-

ῃζώφλησεν ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον . . . μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ δρόμος τοῦ βίου τοῦ δὲν ἦτο διὰ ῥόδων ἐστρωμένος!

Ὁ Βαβουρίνος κατῴκει εἰς τὴν συνοικίαν Βυρούργου ἐν τινὶ οἰκίσκῳ, ὑπενθυμίσαντί μοι τὴν „φωλεάν“ τῆς Μόσχας . . . τὸσον ἦτο πενιχρός! Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, αὐτὸς ἐκάθητο ἐν τινὶ γωνίᾳ. Ἀμφότεραι αἱ χεῖρές του ἀνεπαύοντο χαλαρῶς ἐπὶ τῶν γονάτων. Μικρὸν στεατοκῆριον ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὴν κεκυφύϊαν καὶ πολὺν κεφαλὴν του. Ἄμα ὡς ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν βημάτων μου, ἐστράφη καὶ μ' ἐχαιρέτησε φιλοφρονέστερον ἢ ὅσον ἐπερί-

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΝ.

Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Ραβέλ.

ρώσῃ τὴν κενὴν ταύτην ἐθιμοτυπίαν. Ποῖος δὰ πιστεύει πλέον εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα;

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις μοὶ ἐφάνησαν παράξενοι, ὡς ἐξελθοῦσαι ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Βαβουρίνου. Δὲν ἀπεκρίθην ὅμως τίποτε, ἐμίσθωσα μίαν ἁμάξαν καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐπιβῇ αὐτῆς; διὰ νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ οἶκμά του, ἀλλ' αὐτὸς ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰν μου.

* * *

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας μετέβην εἰς ἐπισκεψίμν του. Καθ' ὁδὸν ἀδιακόπως ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ Πουνίνου. Ἐνεθυμήθην πάλιν τὴν πρώτην μας συνάντησιν, τὸν τότε ἐνθουσιασμόν του ὑπὲρ τῆς ποιήσεως; καὶ τοὺς διασκεδαστικούς τρόπους του. Ἐπειτα ἀνεπύλησα τὴν ἐν Μόσχᾳ συνάντησίν μας, πόσον μεταβεβλημένος εἶχέ μοι φανῇ ἐνεῖ, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τελευταίας; ἡμέρας! Καὶ τώρα, τώρα

μεν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐνεφανίσθη καὶ ἡ σύζυγός του, ἀμέσως δὲ ἀνεγνώρισα ἐν αὐτῇ τὴν Μοῦσαν, καὶ ἐνόησα συγχρόνως διὰ τί μὲ εἶχε προσκαλέσει εἰς τὴν οἰκίαν του . . . ἤθελε νὰ μοὶ δείξῃ, ὅτι εἶχεν ἐπὶ τέλους ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ Μοῦσα πολὺ εἶχε μεταβληθῇ. Τὸ πρόσωπον, ἡ φωνή, αἱ κινήσεις της, τὰ πάντα τέλος ἐγίναν ἐπ' αὐτῆς ὅλως διάφορα. Πρὸ πάντων δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον μεταβληθῇ. Πόσον ἥστραπτον καὶ ἐσπινθηροβόλουν ἄλλοτε οἱ ὠραῖοι οὗτοι καὶ πονηροὶ ὀφθαλμοί! Λαθραίως μὲν, ἀλλὰ ζωηρῶς ἐφεγγοβόλουν τότε καὶ τὸ βλέμμα των ἦτον ὡς ἡ αἰχμὴ βελόνης . . . Τώρα τὸ βλέμμα των ἦτο σταθερόν, ἥρεμον, προσεκτικόν, αἱ μέλαιναί δὲ κῆραι των εἶχον ἀμαυρωθῇ. „Ἐξημερώθην τώρα, ἐγίνα εὐπειθὴς καὶ φρόνιμος“, ἐφαίνετο λέγον τὸ γαληνιαῖον καὶ σχεδὸν ἀμβλὺ τοῦτο βλέμμα. Τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν εἶχε καὶ τὸ διαρκὲς καὶ τα-

πεινύφρον μειδιάμό της, επίσης δὲ μετριόφρων ἦτο καὶ ἡ ἐνδυμασία της, ἀποτελουμένη ἐξ ἐσθῆτος φαῖς μετὰ μικρῶν ἐπ' αὐτῆς πισσοειδῶν στιγμάτων. Χωρὶς νὰ κάμῃ ἀγκισμούς μ' ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ μὲ ἡρώτησεν, ἂν τὴν ἀναγνωρίζω. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐδείξεν ἀμηχανίαν, καὶ τοῦτο ὅχι διότι εἶχε χάσει πᾶσαν αἰδῶ καὶ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παρελθόντος της, ἀλλὰ διότι εἶχεν ἀπαρνηθῇ πᾶσαν ματαιοφροσύνην.

Ἡ Μοῦσα μοι διηγῆθη πολλὰ περὶ τοῦ μακαρίτου Πουίνου, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸν ἴδιον ψυχρὸν καὶ μονότονον τρόπον. Ἐμαθὼν ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἶχε καταντήσει ὅλως μωρός, σχεδὸν παιδαριώδης, οὕτως ὥστε νὰ στενωχῶρηται, ἂν δὲν εἶχεν εἰς χεῖρας ἄθυρμα διὰ νὰ παίξῃ. Ἡ ποιητικὴ του μανία εἶχε μείνει ἀμείωτος, ἀλλ' ἐνεθυμεῖτο ὀλίγα μόνον ποιήματα, ὀλίγας δὲ ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχεν ἀπαγγεῖλει μέρη τινὰ ἐκ τῆς „Ρωσσιάδος“, τὸν Πούσκιν ὅμως πάντοτε ἐφοβεῖτο τόσον, ὅσον καὶ τὰ παιδία τὸν βρυκόλακα. Ἐπίσης δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς του πρὸς τὸν Βαβουρίνον, ὀλίγας δὲ στιγμὰς πρὸ τῆς τελευτῆς του, ὅτε τὸ ῥίγος τοῦ θανάτου ἤρχιζε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ, εἶχε ψιθυρίσει μὲ διακεκομμένην φωνήν: „Εὐεργέτα μου! εὐεργέτα μου!“

Ἐπίσης ἔμαθον παρὰ τῆς Μούσης, ὅτι ὁ Βαβουρίνος ὀλίγον μετὰ τὸ ἐν Μόσχᾳ συμβᾶν ἐκεῖνο ἤρχισε πάλιν νὰ

περιπλαναται καὶ νὰ ἀλλάζῃ διηγετικῶς ὑπηρεσίαν. Καὶ ἐν Πετροπόλει εἶχεν εὐρεῖ ἀσχολίαν παρὰ τινι ἰδιώτῃ, ἀλλ' ἔνεκα δυσἀρεσκειῶν πρὸς τὸν κύριόν του ἐναγκάσθη πρὸ τινων ἡμερῶν νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του. Ὁ Βαβουρίνος ἐτύλμα πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοὺς ἐργάτας . . .

Τὸ αἰώνιον μειδιάμα, τὸ συνοδεῦον τοὺς λόγους τῆς Μούσης, προῖκάλει ἐν ἐμοὶ λίαν θλιβεράς σκέψεις, διότι συν-εφώνει πρὸς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχέ μοι ἐμποιήσει ἤδη τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνδρός της· παρ' ὅλας τῶν τὰς συν-ηνωμένας προσπαθείας πολὺ ἐδυσκολεύοντο νὰ κερδήσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν — περὶ τούτου δὲν ἠδυνάμην πλέον ν' ἀμφιβάλλω. Ὁ Βαβουρίνος καθ' ἑαυτὸν ὀλίγον ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας, τὸ δὲ πρὸςωπὸν του ἐδείκνυε μᾶλλον ὀδύνην παρὰ πένθος . . . Φανερόν ὅτι τὸν ἐβασάνιζε τι.

— Κύριε Παντολέον, παρακαλῶ, ἐλάτε μια ἔξω, εἶπεν ἡ μαγείρισσα, αἰφνιδίως ἐμφανισθεῖσα ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ δωματίου.

— Τί εἶνε; Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος ἀνήσυχος.

— Παρακαλῶ, ἐλάτε μιὰ στιγμὴ! ἐπανελάβεν ἡ μαγείρισσα μὲ τόνον ἐμφατικὸν καὶ πλήρη νοήματος.

Ὁ Βαβουρίνος ἐκούμβωσε τὸ φῶρέμα του καὶ ἐξῆλθε.

(ἔπειτα τὸ τέλος.)

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ. Ἐκ φωτογραφίας (ἐν σελ. 193).

2. Ο ΟΡΦΕΥΣ ΚΑΙ Η ΕΥΡΥΔΙΚΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Βασιλείου Π. Βερεσαγίν (ἐν σελ. 196—197).

3. ΠΟΘΟΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἰωσήφ Zenisek (ἐν σελ. 201). Τί ἄρᾳ γε ποθεῖ ἡ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ τούτου πλάσματος, τὸ ὁποῖον ὁ καλλιτέχνης παρέστησεν ἐστολισμένον δι' ὅλων τῶν χαρισμάτων τῆς φύσεως; Τί ζητοῦσι μετὰ τόσης περιπαθείας νὰ ἴδωσι τὰ ῥεμβώδη βλέμματά του καὶ τίνα ὄνειρα πλάττει ἡ πτερωτὴ φαντασίᾳ του; Τὸ θέμα τοῦ ζωγράφου ἦν δυσκολώτατον, διότι ἀνέλαβε νὰ παραστήσῃ μίαν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὴν ὁποίαν μόνον ἐπιτηδεύτατος τεχνίτης δύναται, καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε, νὰ παραστήσῃ διὰ γραμμῶν. Ἡ τελεία τοῦ ἔργου ἐπιτυχία ἀποδεικνύει τὸν ἡμέτερον καλλιτέχνην πρώτης τάξεως ζωγράφον καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ἀνεγνωρισμένος ἐν Γερμανίᾳ, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον σχεδὸν ἄνθρωπος μὴ ἔχων τὴν ἀπαίτησιν νὰ ὀνομάζεται καλλιτέχνης, ἐπειδὴ πάντες ἢ συνθέτουσιν ὀλίγα κακότεχνα μουσικὰ τεμάχια ἢ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ βάψωσιν ὑφάσματα διὰ ποικίλων χρωμάτων, συμπεφυρμένων ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀξιοῦντες τὰ μουτζουρώματα ταῦτα νὰ ὀνομάζονται εἰκόνες· ἀπαράλλακτα ὡς παρ' ἡμῖν δὲν ὑπάρχει σχεδὸν νέος, ὅστις νὰ μὴ ἐστιχοῦργησέ ποτε ἢ νὰ μὴ ἔγραψε

πρωτότυπα ἄρθρα περὶ διαφόρων κοινωνικῶν, πολιτικῶν, ἱστορικῶν, θεολογικῶν καὶ ἱατρικῶν ζητημάτων ἐν περιοδικοῖς καὶ ἐφημερίσι, νομίζων ἑαυτὸν ἀναμορφωτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

4. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΩΠΗΛΑΣΙΑΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Ῥαβέλ (ἐν σελ. 204). Πατρίς τῶν λεμβοδρομιῶν ἀναντιρρήτως εἶνε ἡ υπερήφανος Ἀλβιὼν, τῆς ὁποίας τὰ ὑψηλόφρονα τέκνα διέδωκαν αὐτάς καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆς Εὐρώπης χώρας, πρὸ πάντων εἰς τὴν Γαλλίαν. Καὶ παρ' ἡμῖν τὸ θέρος γίνονται πολλὰ τοιαῦτα λεμβοδρομίαι, ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν παρὰ τὰς Πριγκηποννήσους ἐν τῇ Προποντίδι καὶ ἐν τῷ παρὰ τὸν Βόσπορον Βαθεῖ Ῥύακι, ἐν Ἑλλάδι δὲ κυρίως ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Πόρου καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ὑπάρχουσι πολλοὶ σύλλογοι, ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἔχοντες τὰς λεμβοδρομίας, ἐκ δὲ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἐν τῇ εἰκόνι μας κωπηλάτου εἰκάζομεν, ὅτι οὗτος ἀνήκει ὡς μέλος εἰς τοιοῦτόν τινα σύλλογον. Κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐκδρομὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν νεωτάτην του ἀδελφὴν καὶ ἐπανελθὼν ἤδη προσβλέπει αὐτήν, δίδουσαν τροφὴν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς της κύκλους καὶ χαίρουσαν διὰ τὴν ἡμερότητα, μεθ' ἧς τὴν πλησιάζουσι. Ἡ σκηνὴ περιέχει χάριτας εἰδυλλίου καὶ εἶνε ἀπεικονισμένη μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ φυσικότητος ὑπὸ τοῦ δοκίμου γαλάτου ζωγράφου.